

Svetlana Makarovič

POD MEDVEDOVIM DEŽNIKOM

Medved je dobil za rojstni dan velik rdeč dežnik. Komaj je čakal, da bo začelo deževati. In res se je nekega sobotnega popoldneva ulil dež. Medved je ves vesel razprl dežnik in šel v gozd.

Nasproti mu je prišla stara lisica. Tudi ona je imela dežnik. »Dober dan, gospa!« je prijazno pozdravil medved, lisica pa ga je samo strogo pogledala in ni niti odzdravila. Medved je skomignil in šel dalje. Pa je srečal srnico. Bila je čisto premočena in se je tresla od mraza. Gledala ga je z velikimi plašnimi očmi, rekla pa ni nič. Medved jo je nagovoril: » Stopi no pod moj dežnik, srnica! Kjer je prostora za enega, ga bo tudi za dva.«

Srnica ga je hvaležno pogledala in stopila k njemu. »Prosila sem že lisico, da bi me vzela pod svoj dežnik,« je rekla » pa me ni hotela niti slišati!« » No, že dobro,« je rekel medved pa sta šla naprej. Srečala sta zajčka čisto premočenega in premraženega. Pa je rekel medved: » Brž k nama pod dežnik, zajček! Drugače se boš prehladil.« »Hvala, medved,« je rekel zajček, » prav rad! Veš, prosil sem že lisico, da bi me vzela pod dežnik, pa me je samo grdo pogledala.« »Kjer je prostora za dva, ga bo tudi za tri,« je rekel medved pa so šli naprej.

Srečali so veverico. Čisto je bila mokra in rep je imela ves zlepljen od dežja. Medved je zaklical: » Kar k nam pod dežnik, veverica! Kjer je prostora za tri, ga bo tudi za štiri!« »Kako si ljubezniv, medved!« je rekla veverica in se stisnila pod dežnik. »Čisto drugače kakor lisica!«

Šli so naprej. Pa jim je nasproti pritekla miška in zacvilila: »Medved, medved, vzemi me pod dežnik! Lisica me je napodila!« »Seveda, miška!« je rekel medved. »Kjer je prostora za štiri, ga bo tudi za pet!« Miška je smuknila pod medvedov dežnik in tako so bili vsi lepo na suhem. Bili so prav dobre volje in so peli vso pot. Medved pa je zraven prav debelo brundal. Dež je pojenjal, posijalo je sonce. Živali so se še enkrat zahvalile medvedu in se razšle. Medved je zaprl svoj rdeči dežnik in zadovoljen odhlačal domov.

Drugi dan je bila nedelja. Po gozdu je hodila lisica in zehala. »Oh, kako je dolgčas,« je vzdihovala, »kako mi je dolgčas!« Tedaj je zagledala srnico. »O, srnica!« jo je poklicala lisica. » Delaj mi družbo!« » Ne utegnem!« jo je zavrnila srnica, » k medvedu grem na obisk!« In že je ni bilo več. Lisici se je povetil nos. Pa je pritekel zajček. »Delaj mi družbo!« ga je poklicala lisica. » Ne utegnem, grem obiskat prijatelja medveda!« je zaklical zajček in že ga ni bilo več. Lisici se je še bolj povetil nos. Takrat je priskakljala mimo veverica. »Glej jo, veverico!« se je razveselila lisica. »Delaj mi družbo!« »Kje pa utegnem!« je hladno odgovorila veverica. »Mudi se mi k medvedu!« in že je ni bilo več. Lisici se je nos tako povetil, da je sploh ni bilo spoznati. Pridrobnela je miška. » Vsaj ti mi delaj družbo,« jo je poprosila lisica, miška pa se je začudila: » Saj ste res vi, gospa lisica! Komaj sem vas prepoznala, ko imate tako dolg nos! Ampak zdajle nimam časa, veste, moram na obisk k prijatelju medvedu!« in že je ni bilo več. Lisica je legla na tla, glavo je položila na tace in je ves popoldan pela žalostne žalostne pesmi.